

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW

Warszawa, 25 marca 2024 r.

DIH-3.707.139.2023.MB „informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

DECYZJA DIH-3.48.2024

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r., poz. 775, ze zm.) oraz art. 6 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168) w związku z art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 312), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 16 października 2023 r. nakładającej na przedsiębiorcę Ewę Brodziak, prowadzącą działalność gospodarczą jako: EVADENT Centrum Stomatologii Ewa Brodziak, karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) wynikającą z art. 6 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r., poz. 168), za podanie cen oferowanych usług w cenniku w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, tj. poprzez zastosowanie przedziałów „od...do” oraz nieuwidocznienie w cenniku wszystkich pozycji wykonywanych usług i stosowanych materiałów wbrew obowiązkom określonym w art. 4 ust. 1 ww. ustawy oraz wymoganiom określonym w § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 2776), **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji Konsumentów □ utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

Od 17 do 22 maja 2023 r. inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Wielkopolskim WIIH” bądź „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia nr UH.8361.104.2023 z 17 maja 2023 r., przeprowadzili kontrolę u przedsiębiorcy [xxx xxxxxx] prowadzącej działalność gospodarczą jako: [xxx xxxxxx xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx xxxxxxxxxxxxxx] (zwanego dalej: „stroną”, „przedsiębiorcą”).

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236), dalej jako: „Prawo przedsiębiorców”, skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli (nr UH.8360.83.2023), ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli: ocena prawidłowości przekazywania konsumentom informacji o cenach oraz rzetelność uwidaczniania cen dla konsumentów. Niniejsze zawiadomienie doręczono stronie 20 kwietnia 2023 r.

W toku kontroli sprawdzano m.in. przestrzeganie przepisów ustawy 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), zwanej dalej: „ustawą o cenach” oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 2776) zwanego dalej: „rozporządzeniem Ministra Rozwoju”.

Stwierdzono, że w kontrolowanej placówce, gdzie przedsiębiorca świadczył usługi stomatologiczne, w recepcji - w miejscu ogólnie dostępnym dla konsumentów - wyłożono cennik świadczonych usług. W cenniku tym wyszczególniono łącznie 141 pozycji cenowych. W toku kontroli stwierdzono nieprzestrzeganie obowiązujących przepisów w odniesieniu do:

- 15 pozycji cenowych - gdzie ceny podane były w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, tj. w przedziale „od...do”,
- 23 pozycji usług i materiałów - które nie były uwidocznione w cenniku w dniu rozpoczęcia kontroli, natomiast usługi te były wykonywane, a materiały wykorzystywane w placówce.

Powyższe stanowiło naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o cenach oraz wymagań § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju.

Szczegółowe ustalenia oraz dokładny wykaz rodzajów usług, do których wniesiono zastrzeżenia, odnośnie do sposobu uwidocznienia cen udokumentowano w protokole kontroli nr akt kontroli: UH.8361.104.2023 z 22 maja 2023 r.

W toku kontroli przedsiębiorca usunął stwierdzone nieprawidłowości, tj. uwidocznił ceny wykonywanych usług w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i 4 w związku z art. 28 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), dalej jako „kpa”, Wielkopolski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej, za podanie cen oferowanych usług w cenniku w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, tj. „od...do” oraz niewidocznienie w cenniku wszystkich pozycji wykonywanych usług i stosowanych materiałów, co stanowi naruszenie obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy o cenach oraz wymagań § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju. Jednocześnie poinformowano, że na podstawie art 10 § 1 kpa strona może brać czynny udział w każdym stadium postępowania, a w szczególności wypowiadać się co do zebranych dowodów i zapoznać się ze zgromadzonymi w tej sprawie materiałami, a także przedstawić stanowisko w sprawie oraz składać wnioski dowodowe.

Pismem z 1 września 2023 r. przedsiębiorca przedstawił swoje stanowisko w sprawie oraz wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów oraz wyjaśnień świadka. Zakwestionował twierdzenie Wielkopolskiego WIIH, że:

- ceny oferowanych usług w cenniku zostały podane w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, tj. „od...do”,
- w cenniku nie uwidoczniono wszystkich pozycji wykonywanych usług i stosowanych materiałów,
- naruszano obowiązki wynikające z art. 4 ust. 1 ustawy o cenach,
- naruszano wymagania określone w § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju.

W ocenie strony, wprowadzenie „widetek cenowych” służyło interesowi pacjenta i było uzasadnione charakterem świadczonych usług. Pomimo stosowanych przedziałów cenowych, rzetelnie wypełniała ona obowiązki informacyjne wobec konsumentów poprzez informacje przekazywane w gabinecie, telefonicznie, czy w korespondencji e-mail - przed przystąpieniem do zabiegu. Na poparcie powyższych okoliczności strona przedłożyła wzory stosowanych dokumentów oraz regulamin przyjęć pacjentów, jak również powołała dowód z wyjaśnień świadka. W odniesieniu do zarzutu braku uwidocznienia w cenniku wszystkich świadczonych przed rozpoczęciem kontroli usług i wykorzystywanych materiałów, strona

poinformowała, że wynikało to z podziału wcześniej stosowanych pozycji w cenniku, np. w przypadku wypełnień - podział został wprowadzony ze względu na wielkość i rodzaj stosowanego materiału. Ponadto, wbrew oświadczeniu złożonemu w toku kontroli, nowo wprowadzone pozycje miały nie być wcześniej świadczone. Na te okoliczności strona powołała dowód z wyjaśnień świadka, który podczas kontroli reprezentował przedsiębiorcę.

Strona wskazała również, że cennik był udostępniany w miejscu ogólnodostępnym, więc nie naruszyła przepisów ustawy o cenach, współpracowała w toku kontroli, usunęła stwierdzone nieprawidłowości, a nieprawidłowości nie naraziły konsumentów na szkodę. W konsekwencji strona wniosła o umorzenie postępowania z uwagi na jego bezzasadność, na podstawie art. 138 § 1 pkt 3) kpa.

Pismem z 14 września 2023 r. Wielkopolski WIIH zwrócił się do przedsiębiorcy m. in. o sprecyzowanie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z wyjaśnień świadka przez wskazanie, czy w tym zakresie wnosi o przeprowadzenie dowodu z dokumentu, czy też wnosi o przesłuchanie ww. świadka.

W odpowiedzi strona pismem z 25 września 2023 r. sprecyzowała wniosek o przesłuchanie świadka oraz sformułowała kolejny wniosek o przeprowadzenie dowodu z wyjaśnień strony.

Wielkopolski WIIH postanowieniem z 16 października 2023 r. przeprowadził dowód z dokumentów załączonych do pisma strony z 1 września 2023 r. i włączył je do akt sprawy UH.8361.104.2023, odmawiając jednocześnie przeprowadzenia dowodów z przesłuchań świadka oraz strony z uwagi na to, że nie wnoszą nic nowego do sprawy.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Wielkopolski WIIH decyzją z 16 października 2023 r. (nr akt kontroli: UH.8361.104.2023) nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych), wynikającą z art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o cenach, za podanie cen oferowanych usług w cenniku w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, tj. poprzez zastosowanie przedziałów „od...do” oraz niewidocznienie w cenniku wszystkich pozycji wykonywanych usług i stosowanych materiałów wbrew obowiązkom określonym w art. 4 ust. 1 ww. ustawy oraz wymaganiom określonym w § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju. Ww. decyzja została doręczona stronie 18 października 2023 r.

16 listopada 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” bądź „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Wielkopolskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. Strona postępowania zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego art. 7, 77 i 80 kpa oraz przepisów prawa materialnego art. 4 ust. 1 w związku z art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o cenach, § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju oraz art. 189 f § 1 pkt 1 kpa i wniosła o:

1) uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i odstąpienie od nałożenia na nią kary pieniężnej;
2) dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z nw. dokumentów:

- a) oświadczenie związane z endodoncją,
- b) oświadczenie związane z wykonaną usługą protetyczną,
- c) formularz załączany do kartoteki pacjenta,
- d) regulaminu przyjęć pacjentów w centrum stomatologii,
- w celu wykazania faktu rzetelnego i prawidłowego wypełniania przez przedsiębiorcę obowiązku informacyjnego w zakresie cen w stosunku do pacjentów, uwidacznienia cen świadczonych usług w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen, dbania o dobro pacjenta,

- e) wyjaśnień świadka - w celu wykazania faktu rzetelnego i prawidłowego wypełniania przez przedsiębiorcę obowiązku informacyjnego w zakresie cen w stosunku do pacjentów, uwidacznia cen świadczonych usług w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen, dbania o dobro pacjenta,
 - f) wyjaśnień przedsiębiorcy - w celu wykazania faktu rzetelnego i prawidłowego wypełniania przez stronę obowiązku informacyjnego w zakresie cen w stosunku do pacjentów, uwidacznia cen świadczonych usług w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen, dbania o dobro pacjenta;
- 3) ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie organowi pierwszej instancji.

Pismem z 1 grudnia 2023 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji Wielkopolskiego WIIH z 16 października 2023 r. oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona skorzystała z przysługującego jej prawa i pismem z 12 grudnia 2023 r. podtrzymała swoje stanowisko przedstawione w odwołaniu z 31 października 2023 r. oraz złożone w nim wnioski dowodowe.

Prezes UOKiK zważył i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz weryfikuje, czy dana decyzja była prawidłowa.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 312), dalej jako: „ustawa o Inspekcji Handlowej”, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 kpa, w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 ustawy o cenach, przedsiębiorca ma obowiązek, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidocznić cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Doprecyzowuje ten zapis § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju, który stanowi, że ceny za usługi podaje się wraz z dokładnym określeniem rodzaju i zakresu usługi. Natomiast, zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o cenach za cenę rozumie się wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę. Natomiast § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju wskazuje, że w miejscu świadczenia usług udostępnia się cennik w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów.

Z kolei, zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa art. 4, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł. Przepis ten, w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie miało charakter jednostkowy, a w trakcie kontroli przystąpiono do wykonywania zaleceń inspektorów i na dzień wszczęcia postępowania wszystkie nieprawidłowości zostały wyeliminowane. Dowiedzenie, że określony podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary

pieniężnej, która jest sankcją administracyjną. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L z 2017 r. Nr 345, str. 1, ze zm.).

Niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone jest w związku z odwołaniem wniesionym przez stronę od decyzji Wielkopolskiego WIIH z 16 października 2023 r. nakładającej na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) za podanie cen oferowanych usług w cenniku w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości. Działania kontrolne bezsprzecznie wykazały, że strona naruszyła przepis art. 4 ust. 1 ustawy o cenach oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju. W toku kontroli stwierdzono nieprzestrzeganie ww. przepisów w odniesieniu do:

- 15 pozycji cenowych - gdzie ceny podane były w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, tj. w przedziale „od...do”,
- 23 pozycji usług i materiałów - które nie były uwidocznione w cenniku w dniu rozpoczęcia kontroli, natomiast usługi te były wykonywane, a materiały wykorzystywane w placówce.

W odwołaniu strona wniosła uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i odstąpienie od nałożenia na nią kary pieniężnej ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie organowi pierwszej instancji.

Strona zarzuciła Wielkopolskiemu WIIH naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 7, 77 i 80 kpa, poprzez:

- zaniechanie wyjaśnienia okoliczności istotnych dla ustalenia stanu faktycznego sprawy, zaniechanie zgromadzenia wyczerpującego materiału dowodowego, przede wszystkim poprzez brak przeprowadzenia dowodu z wyjaśnień świadka oraz wyjaśnień przedsiębiorcy, pomimo wnioskowania o powyższe w piśmie z 1 września 2023 r. i w konsekwencji oparcie zaskarżonej decyzji o niepełny i błędnie ustalony stan faktyczny sprawy na skutek wybiórczej, fragmentarycznej i powierzchownej oceny materiału dowodowego oraz przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób niepełny, pozorny, ukierunkowany na wydanie zaskarżonej decyzji, nie zaś na celu wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy,
- brak rozpatrzenia całości zgromadzonego materiału dowodowego oraz błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym oświadczenia związanego

z endodoncją, oświadczenia związanego z wykonaną usługą protetyczną, formularzu załączanego do kartoteki pacjenta oraz regulaminu przyjęć pacjentów, protokołu z kontroli oraz pisma z dnia 1 września 2023 r., co w konsekwencji doprowadziło do błędnego uznania, iż podpisanie protokołu z kontroli było równoznaczne z brakiem kwestionowania przez przedsiębiorcę ustaleń w nim zawartych, podczas gdy w piśmie z 1 września 2023 r. strona szczegółowo przedstawiła wszelkie zarzuty do stanowiska Wielkopolskiego WIIH, jak również zawnioskowała o przeprowadzenie dowodu z wyjaśnień świadka, który był obecny przy przeprowadzanej kontroli.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK zauważa, że art. 7 w związku z art. 77 kpa określają zasady postępowania administracyjnego. Stanowią one m.in., iż w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Ponadto wskazują, że przed wydaniem decyzji organ jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć zebrany materiał dowodowy, zaś sprawa oceniana jest na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego. Z przepisów tych wynika m.in. tzw. zasada prawdy obiektywnej polegająca na zobowiązaniu organu do podejmowania wszelkich kroków, niezbędnych do ustalenia stanu faktycznego sprawy, który będzie zgodny ze stanem rzeczywistym.

Z zasady ogólnej prawdy obiektywnej (art. 7 kpa) wynika nakaz podjęcia przez organ administracji publicznej wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, co znajduje swoją konkretyzację w treści art. 77 kpa, zgodnie z którym organ administracji jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Przepis ten nakłada na organ administracji publicznej prowadzący postępowanie obowiązek zgromadzenia w sposób wyczerpujący materiału dowodowego, a następnie pełnej analizy całokształtu tego materiału celem prawidłowego ustalenia podstawy faktycznej decyzji administracyjnej (zob. wyrok WSA w Warszawie z 24 kwietnia 2014 r. VIII SA/Wa 1056/13, LEX nr 1486656). Jak zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z 15 czerwca 2015 r. (I SA/Kr 747/15), w ramach prowadzonego postępowania administracyjnego organ jest obowiązany przestrzegać zasad ogólnych postępowania administracyjnego, w tym zasady dążenia do prawdy obiektywnej wyrażonej w art. 7 kpa. Reguła ta została skonkretyzowana w art. 77 § 1 kpa, zgodnie z którym, organ administracji publicznej zobowiązany jest w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności zostaje wykluczony ustaleniami dokonanymi w całokształcie materiału dowodowego (art. 80 kpa), zgromadzonego i rozpatzonego w sposób wyczerpujący, a więc przy podjęciu wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści. Powyższe ustalenia organu winny znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji.

W ocenie Prezesa UOKiK, w przedmiotowej sprawie Wielkopolski WIIH postępował w zgodzie ze wskazanymi wyżej regułami postępowania administracyjnego przeprowadzonego ściśle według wymagań kpa, opierając się na bezsprzecznych ustaleniach postępowania kontrolnego. Organ drugiej instancji odnotowuje w szczególności, że kontrola została przeprowadzona w sposób zgodny z obowiązującym prawem tj. poprzedzono ją zawiadomieniem o zamiarze wszczęcia kontroli, ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego m.in. ocenę prawidłowości przekazywania konsumentom informacji o cenach.

Organ pierwszej instancji podjął wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego. Analiza akt sprawy wykazała, że Wielkopolski WIIH wydając zaskarżoną decyzję oparł się na kompletnym, rzetelnym i spójnym materiale dowodowym, a przede wszystkim na protokole kontroli z 22 maja 2023 r. (nr akt kontroli: UH.8361.104.2023).

Z protokołu tego wynika, jak już wskazano wcześniej, że w kontrolowanej placówce, gdzie przedsiębiorca świadczył usługi stomatologiczne, w recepcji - w miejscu ogólnie dostępnym dla konsumentów - wyłożono cennik świadczonych usług. Ustalono, że w ww. cenniku dla 15 pozycji wskazano ceny przedziale „od...do”, a dla 23 pozycji usług i materiałów nie były one uwidocznione w cenniku w ogóle. Powyższe nieprawidłowości stanowiły naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o cenach oraz wymagań § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju.

Prezes UOKiK zauważa również, że akta sprawy dokumentują ustalony stan faktyczny, jego analizę oraz wnioski organu pierwszej instancji. Z akt tych jednoznacznie wynika, że w toku postępowania kontrolnego stwierdzono naruszenie określonych przepisów prawa, oraz ustalono podmiot odpowiedzialny za popełnienie tego czynu. Organ pierwszej instancji wyjaśnił podstawy prawne decyzji wraz z przytoczeniem przepisów prawa oraz przedstawił tok rozumowania.

Prezes UOKiK wskazuje, że Wielkopolski WIIH wszczął postępowanie administracyjne dysponując szerokim materiałem dowodowym zgromadzonym w toku kontroli. Należy podkreślić, że przedsiębiorca prawidłowo pouczony o, wynikającym z art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej uprawnieniu do wniesienia uwag bezpośrednio do protokołu kontroli lub do wniesienia ich na piśmie do Wielkopolskiego WIIH w ciągu 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu, nie skorzystał z niego. Strona zaczęła kwestionować ustalenia kontroli po otrzymaniu zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, tj. w piśmie z 1 września 2023 r. Tym samym ustalenia zawarte w protokole uznać należy za wiarygodne. Strona nie przedstawiła także żadnych dowodów pozwalających na podważenie wiarygodności protokołu kontroli. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z 20 sierpnia 2019 r., sygn. II SA/Łd 485/19: „Domniemanie zgodności z prawdą dokumentu urzędowego może być obalone wszelkimi środkami dowodowymi, jednakże strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego, powinna tę okoliczność udowodnić.” Jednocześnie Prezes UOKiK informuje, że zgodnie art. 76 § 1 kpa protokół kontroli jest dokumentem urzędowym. Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 27 lutego 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (lex nr 3034073), protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny.

Z protokołu kontroli z 22 maja 2023 r. (nr akt kontroli: UH.8361.104.2023) wynika jednoznacznie jakich naruszeń dopuściła się strona. W toku postępowania organ w sposób wnikliwy i całościowy, zgodnie z przepisami kpa przeprowadził postępowanie dowodowe. W konsekwencji organ w sposób pełny i prawidłowy ustalił stan faktyczny przedmiotowej sprawy, który w ocenie organu drugiej instancji daje pełne podstawy do zastosowania sankcji

wynikających z ustawy o cenach. W powyższym zakresie Wielkopolski WIIH przeanalizował również stanowisko strony wyrażone w piśmie z 1 września 2023 r. i przeprowadził dowód z wnioskowanych przez stronę dokumentów. Jednocześnie organ pierwszej instancji wydał postanowienie o odmowie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania/wyjaśnień świadka oraz strony z uwagi na to, że w jego ocenie nie wniosłyby one nic nowego do sprawy. Podniesione przez stronę argumenty oraz przedłożona dokumentacja nie zmieniłyby tego stanu rzeczy. Procedura w zakresie informowania o cenach zaprezentowana przez stronę po kontroli, nie znajduje potwierdzenia w ustaleniach kontroli. W szczególności cennik, w którym zastosowano ceny w przedziałach nie wyjaśnia zasad ich stosowania. Jeżeli natomiast chodzi o kwestię uwidocznienia w cenniku usług i materiałów, które nie były podane w dniu rozpoczęcia kontroli, to ustalenia kontroli w tym zakresie nie budzą wątpliwości, a stanowisko strony nie zmienia tego stanu rzeczy. Nie ma bowiem znaczenia, iż nowe pozycje miały zostać wprowadzone w wyniku podziału wcześniej istniejących. Co więcej, w ocenie zarówno organu pierwszej jak i drugiej instancji, nie zasługuje na uwzględnienie argument, iż nowe usługi, miały nie być wcześniej świadczone. Z oświadczenia osoby upoważnionej do działania w imieniu przedsiębiorcy w toku kontroli (jednocześnie wnioskowanego w toku postępowania administracyjnego świadka) z 22 maja 2023 r., znajdującego się w aktach sprawy, wynika jednoznacznie, iż w kontrolowanej placówce, w cenniku nie znajdowały się informacje cenowe o usługach zakwestionowanych w toku kontroli oraz, że materiały były wykorzystywane w tej placówce przed rozpoczęciem kontroli.

Biorąc powyższe pod uwagę wszystkie ww. zarzuty strony w zakresie naruszenia przepisów postępowania nie zasługują na uwzględnienie. Działania organu pierwszej instancji były rzetelne, obiektywne i zgodne z podstawowymi zasadami procedury administracyjnej.

Jako kolejny zarzut w odwołaniu strona przedstawiła naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 4 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o cenach oraz § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju poprzez błędne uznanie, że cennik, w którym zastosowano ceny w przedziałach nie wyjaśniał zasad ich stosowania, jak również, że w placówce w cenniku nie znajdowały się informacje cenowe o usługach zakwestionowanych w toku kontroli, które to usługi były wykonywane w tej placówce przed rozpoczęciem kontroli. Zdaniem strony wprowadzenie „widełek” cen miało służyć interesowi pacjenta, poprzez ustalenie np. najniższej ceny przez lekarza w przypadku, gdy konkretny przypadek leczenia na to pozwalał. Strona w swojej ocenie, rzetelnie wypełniała obowiązek informacyjny w stosunku do pacjenta, poprzez wyczerpujące informowanie pacjentów co do cen usług w gabinecie, stosowanie przez przedsiębiorcę wzoru dokumentu, w którym lekarz uzupełniał wycenę leczenia wieloetapowego lub usługi protetycznej, jak również informowanie pacjentów o treści Regulaminu Przyjęć Pacjentów. Strona podkreśliła także, że część nowych pozycji usług wprowadziła do cennika stosując się do żądania Wielkopolskiego WIIH wskutek kontroli i w trakcie jej trwania, jak również część nowych pozycji, które nie były świadczone przed dniem kontroli wprowadzono z uwagi na zgłoszone zapotrzebowanie lekarzy świadczących usługi na rzecz przedsiębiorcy z uwagi na podniesienie przez nich kwalifikacji zawodowych.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że kluczowe znaczenie w przedmiotowej sprawie mają ustalenia poczynione w toku kontroli oraz fakt, iż w chwili jej rozpoczęcia w gabinecie, należącym do strony, w cenniku wyłożonym w miejscu ogólnodostępnym dla 15 pozycji ceny podane były w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, a 23 pozycji usług i materiałów nie uwzględniono w cenniku w ogóle. Należy nadmienić również, że w dniu rozpoczęcia kontroli, usługi te były wykonywane, a materiały wykorzystywane w placówce.

Taki sposób przedstawiania cen z całą pewnością nie spełnia wymagań zawartych w art. 4 ust. 1 ustawy o cenach oraz wymagań § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju. Zebrany w sprawie materiał dowodowy w sposób jasny i ewidentny wskazuje na naruszenie przepisów dotyczących cen, konsekwencją czego jest nałożona administracyjna kara pieniężna.

Prezes UOKiK wskazuje równocześnie, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką jest właśnie kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów o cenach, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Samo zaś stwierdzenie □ udowodnienie faktu braku właściwej informacji w zakresie m. in. ceny towaru czy usługi jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Nie ma przy tym znaczenia, czy niedopełnienie obowiązku uwidocznienia cen w określony sposób nastąpiło w winy (umyślnej czy nieumyślnej) kontrolowanego, czy też nie. Dodatkowo, wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem, samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną.

Organ drugiej instancji w dalszej kolejności stwierdza, że to od przedsiębiorcy, jako profesjonalnego uczestnika obrotu gospodarczego, oczekuje się znajomości przepisów dotyczących właściwego informowania o cenach oferowanych usług. Przedsiębiorca powinien był dołożyć należytej staranności, aby jego działalność była prowadzona zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Ponadto, organ drugiej instancji informuje, że nadrzędnym celem ustawy o cenach jest ochrona interesów konsumentów oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorstwami. Rzetelna, niebudząca zastrzeżeń informacja o cenie usługi jest bardzo istotna i służy właściwemu poinformowaniu o niej nabywcy, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. W niniejszym przypadku przedsiębiorca wprowadził zaprzestął naruszenia prawa i poprawił cenniki usług, jednakże podkreślić należy, że nastąpiło to dopiero w rezultacie przeprowadzonej kontroli. Fakt zaprzestania naruszenia przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w dniu kontroli.

Prezes UOKiK wyjaśnia również, że przepisy prawne dotyczące cen zostały skonstruowane w taki sposób, że nie przewidują żadnych wyjątków (odstępstw) ze względu na sposób, rodzaj prowadzonej działalności gospodarczej czy też specyfikę branż usługowych. Uwidacznianie cen w formie przedziałów jednostronnie bądź dwustronnie zamkniętych nie jest uznane za mieszczące się w granicach akceptowalności prawa, albowiem taki sposób nie wypełnia dyspozycji określonej w art. 4 ust. 1 ustawy o cenach. Stanowisko takie znajduje potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z 11 stycznia 2022 r., sygn. akt: V SA/Wa 4915/21, w którym stwierdzono m. in., że: „(...) przepisy ustawy o cenach z uwagi na cele ustawy, tj. ochronę konsumentów, podlegają ścisłej wykładni. Stąd też niedopuszczalne jest, aby przedsiębiorcy, powołując się na specyfikę prowadzonej działalności, modyfikowali bądź odstępowali od ustawowych kryteriów określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o cenach.”

Podsumowując wskazany przez stronę sposób oznaczania cen metodą poprzez zastosowanie „widetek” nie wypełnia dyspozycji art. 4 ust. 1 ustawy o cenach. Określanie w ten sposób cen z całą pewnością nie spełnia wymagań zawartych w ww. artykule i nie może być uznany

za służący interesowi konsumenta, jak wskazuje strona w odwołaniu. Konsument przed skorzystaniem z usług, nie będzie posiadał wiedzy, jaką kwotę za nią zapłaci. Taką wiedzę konsument uzyska dopiero przy dokonywaniu płatności za daną usługę, lub jeżeli podejmie dodatkowe działania rozmawiając z przedsiębiorcą przed wykonaniem usługi i kierując do niego pytania telefonicznie lub za pośrednictwem poczty e-mail, ewentualnie przed przystąpieniem do zabiegu a po zapoznaniu się z jego uzębieniem przez lekarza. Organ drugiej instancji ponownie podkreśla, że taki sposób informowania konsumentów o cenach świadczonych usług nie jest równoznaczny z wypełnieniem obowiązków przedsiębiorcy, jakie nakłada na niego ustawa o cenach, tj. uwidocznienia informacji o cenie w miejscu świadczenia usług w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający ich porównanie.

Ponadto Prezes UOKiK zauważa, że strona w toku kontroli, po ujawnieniu nieprawidłowości dokonała korekty cenników, zatem możliwym do zrealizowania było uwidocznienie cen wraz z dokładnym odniesieniem się do poszczególnych usług.

Dodatkowo strona odnosząc się zarzutu Wielkopolskiego WIIH, że dla 23 pozycji usług i materiałów ceny nie były uwidocznione w cenniku w dniu rozpoczęcia kontroli, natomiast usługi te były wykonywane, a materiały wykorzystywane w placówce wskazała, że część nowych pozycji usług wprowadziła do cennika stosując się do żądania Wielkopolskiego WIIH. Tak więc w związku z prowadzoną kontrolą uszczegółowiła poszczególne pozycje z cennika, rozbijając je na elementy. Strona uzupełniła również cennik o nowe pozycje, które nie były świadczone przed dniem kontroli, a wprowadzono je z uwagi na zgłoszone zapotrzebowanie lekarzy świadczących usługi na rzecz przedsiębiorcy w związku podniesieniem przez nich kwalifikacji zawodowych. Dodatkowo strona przywołując art. 8 kpa, wskazała, że twierdzenie Wielkopolskiego WIIH, że 23 pozycje wyszczególnione w decyzji z 16 października 2023 r. nie były uwidocznione w cenniku w dniu rozpoczęcia kontroli natomiast były wykonywane w stosowane w placówce powoduje utratę zaufania w stosunku do organu pierwszej instancji.

Odpowiadając na powyższe Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli w tym zakresie nie budzą wątpliwości, a stanowisko strony nie zmienia tego stanu rzeczy. Nie ma bowiem znaczenia, iż nowe pozycje miały zostać wprowadzone w wyniku podziału wcześniej istniejących. Prezes UOKiK ponownie wskazuje, że z oświadczenia osoby upoważnionej do działania w imieniu przedsiębiorcy w toku kontroli, wynika jednoznacznie, iż w kontrolowanej placówce, w cenniku nie znajdowały się informacje cenowe o usługach zakwestionowanych w toku kontroli oraz, że materiały były wykorzystywane w tej placówce przed rozpoczęciem kontroli. Tym samym Prezes UOKiK odrzuca argument strony, że przedmiotowe, nowe usługi, miały nie być wcześniej świadczone w gabinecie. Ponadto organ drugiej instancji informuje, że w komentarzu do kpa, Andrzej Wróbel wskazuje, że (Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego LEX/el., 2015) zawarta w art. 8 zasada pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa określa wyraźnie to, co implicite jest zawarte w zasadzie praworządności.

Z zasady wyrażonej w art. 8 kpa wynika bowiem przede wszystkim wymóg praworządnego i sprawiedliwego prowadzenia postępowania i rozstrzygnięcia sprawy przez organ administracji publicznej, co jest zasadniczą treścią zasady praworządności. Tylko postępowanie odpowiadające takim wymogom i decyzje wydane w wyniku postępowania tak ukształtowanego mogą wzbudzać zaufanie obywateli do organów administracji publicznej nawet wtedy, gdy decyzje administracyjne nie uwzględniają ich żądań. Dalej można

przytoczyć, iż Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku podkreśla, że w celu realizacji pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa konieczne jest „przede wszystkim ściśle przestrzeganie prawa, zwłaszcza w zakresie dokładnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, konkretnego ustosunkowania się do żądań i twierdzeń stron oraz uwzględniania w decyzji zarówno interesu społecznego, jak i słusznego interesu obywateli, przy założeniu, że wszyscy obywatele są równi wobec prawa” (wyrok z 7 grudnia 1984 r., III SA 729/84, ONSA 1984, nr 2, poz. 117). W ocenie Prezesa UOKiK w przedmiotowej sprawie tak właśnie postępował Wielkopolski WIIH w postępowaniu przeprowadzonym ściśle zgodnie z wymogami kpa, opierając się na bezsprzecznych ustaleniach postępowania kontrolnego.

Odnosząc się z kolei do zarzutu strony naruszenia art. 189 f § 1 pkt 1 kpa Prezes UOKiK, podobnie jak organ pierwszej instancji, po przeanalizowaniu sprawy nie widzi podstaw do jego zastosowania. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. W toku kontroli strona wyeliminowała nieprawidłowości jednakże co istotne, w trakcie kontroli ustalono, że przedsiębiorca naruszył art. 4 ust. 1 ustawy o cenach, w przypadku łącznie 38 pozycji cenowych spośród 141 skontrolowanych, nie można zatem uznać, iż zakres naruszenia przepisów ww. ustawy, a co za tym idzie waga naruszenia prawa, jest znikoma. Dodatkowo Prezes UOKiK wyjaśnia, że podmioty działające na rynku są zobowiązane do znajomości obowiązujących przepisów prawa i jego respektowania. To na przedsiębiorcy spoczywa m. in. obowiązek dopilnowania, by przy oferowaniu do sprzedaży produktów lub usług konsument za każdym razem otrzymywał wyczerpującą, konkretną, rzetelną informację cenową. Podkreślić należy, iż okoliczność ta całkowicie zależy od przedsiębiorcy. Nadrzędnym celem ustawy o cenach jest ochrona interesów konsumentów oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorstwami. Jednoznaczna i niebudząca wątpliwości informacja o cenie świadczonych usług jest bardzo istotna i służy właściwemu poinformowaniu o niej konsumentów. Tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Przyjmując za spełnioną przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia należy wskazać, że przesłanki te muszą być spełnione łącznie, w związku z powyższym organ drugiej instancji stwierdza, iż nie ma podstaw do zastosowania tego przepisu i do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 kpa.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Nadto należy podkreślić, że naruszenia z ustawy o cenach kwalifikowane są jako czyny o charakterze deliktu administracyjnego, który zagrożone są karą pieniężną określoną w art. 6 ustawy o cenach. Postępowania w tym zakresie mogą być prowadzone wyłącznie przez organy Inspekcji Handlowej, zaś z uwagi na właściwość terytorialną, w stosunku do strony mogły być one prowadzone przez Wielkopolski WIIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Wielkopolskiego WIIH nałożyć kary pieniężnej za to samo naruszenie, co oznacza, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 kpa nie mają zastosowania w niniejszej sprawie.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes UOKiK stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 kpa, tj. zastosowanie art. 189f § 2 kpa nie spełnieni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w art. 6 ust. 1 ustawy o cenach. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ust. 1 ustawy o cenach, bowiem na 141 pozycji cenowych uwidocznionych w cenniku dla 15 pozycji ceny podane były w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, tj. w przedziale „od...do”, a dla 23 pozycji usług i materiałów nie były one uwidocznione w cenniku w dniu rozpoczęcia kontroli, natomiast usługi te były wykonywane, a materiały wykorzystywane w placówce. Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Charakter naruszeń, jakich dopuściła się strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z 25 lipca 2019 r. sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”). Ponieważ jednoznaczna i niebudząca wątpliwości cena musi być uwidoczniona przez przedsiębiorcę w momencie oferowania danego produktu lub usługi, tak aby konsument na tej podstawie mógł podjąć decyzję o zakupie (tj. uwidocznienie cen ma charakter obowiązku przedumownego) zatem w przedmiotowej sprawie brak jest możliwości zastosowania art. 189f § 2 i 3 kpa.

Odnosnie do wniosku strony o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z:

- 1) oświadczenia związanego z endodoncją, oświadczenia związanego z wykonaną usługą protetyczną, formularza załączonego do kartoteki pacjenta, regulaminu przyjęć pacjentów - w celu wykazania faktu rzetelnego i prawidłowego wypełniania przez przedsiębiorcę obowiązku informacyjnego w zakresie cen w stosunku do pacjentów, uwidacznia cen świadczonych usług w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen, dbania o dobro pacjenta,
- 2) wyjaśnień świadka - w celu wykazania faktu rzetelnego i prawidłowego wypełniania przez przedsiębiorcę obowiązku informacyjnego w zakresie cen w stosunku do pacjentów, uwidacznia cen świadczonych usług w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen, dbania o dobro pacjenta,
- 3) wyjaśnień przedsiębiorcy - w celu wykazania faktu rzetelnego i prawidłowego wypełniania przez Odwołującą obowiązku informacyjnego w zakresie cen w stosunku do

pacjentów, uwidacznia cen świadczonych usług w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen, dbania o dobro pacjenta, Prezes UOKiK wskazuje, że Wielkopolski WIIH postanowieniem z 16 października 2023 r. przeprowadził dowód z dokumentów wymienionych w punkcie pierwszym tj. oświadczenia związanego z endodoncją, oświadczenia związanego z wykonaną usługą protetyczną, formularza załączonego do kartoteki pacjenta, regulaminu przyjęć pacjentów i włączył je do akt sprawy UH.8361.104.2023. Tym samym wniosek strony w tym zakresie jest bezzasadny.

Ponadto Prezes UOKiK uznając, że wszystkie okoliczności, mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zostały wyjaśnione w toku postępowania, nie widzi również podstaw do przyjęcia wniosku strony o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka oraz strony. Wnioskowane dowody z przesłuchania ww. osób, w ocenie Prezesa UOKiK nie wniosą nic nowego do sprawy. W szczególności należy zwrócić uwagę, że:

- ustalenia dokonane w toku kontroli, w szczególności w zakresie stwierdzonych naruszeń są jednoznaczne, pełne, spójne i logiczne oraz zostały zaakceptowane przez stronę, która podjęła działania naprawcze,
- przedsiębiorca nie kwestionował ustaleń kontroli, w szczególności nie zgłosił uwag do protokołu w trybie ustawy o Inspekcji Handlowej, a wnioskowany świadek podpisał protokół kontroli bez uwag,
- z oświadczenia podmiotu upoważnionego w toku kontroli (wnioskowanego świadka), znajdującego się w aktach sprawy, wynika jednoznacznie, iż w kontrolowanej placówce, w cenniku, nie znajdowały się informacje cenowe o usługach zakwestionowanych w toku kontroli, a materiały były wykorzystywane w tej placówce przed rozpoczęciem kontroli.

Zgodnie z wyrokiem NSA (Wyrok NSA w Lublinie z 26 września 1995 r., SA/Lu 1929/94, LEX nr 26977.), „Podatnik może żądać przeprowadzenia dowodu ze świadków, którzy potwierdziliby pewne fakty, na które nie ma innego dowodu. Urząd nie ma prawa odmówić przeprowadzenia dowodu, chyba że uzna, iż przeprowadzenie takiego dowodu nie wniesienie nic nowego do sprawy”. A jak zauważa NSA w wyroku z 28 maja 2020 r., sygn. akt I GSK 1768/19 „Stronie nie przysługuje bezwzględne roszczenie procesowe o przeprowadzenie określonego dowodu. Ocena, czy przedmiotem dowodu jest okoliczność mająca znaczenie dla sprawy, należy do uznania organu.” Natomiast w wyroku z dnia 29 listopada 2016 r., sygn. akt II GSK 3322/15, NSA wskazuje, że „Przewidziane w art. 78 § 1 i 2 kpa uprawnienie strony podlega ograniczeniom ze względu na celowość i szybkość postępowania. Z tych powodów nie podlegają przeprowadzeniu dowody zgłoszone przez stronę na okoliczność niemającą znaczenia dla sprawy i zgłoszone przez stronę na okoliczność już dostatecznie wyjaśnioną innymi dowodami. Organ może nie uwzględnić żądania przeprowadzenia dowodu, jeżeli ma to na celu przewleczenie sprawy.”

Podsumowując Prezes UOKiK podkreśla, że niezrealizowanie obowiązków wskazanych w ustawie o cenach zgodnie z jej art. 6 ust. 1, powoduje nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł. Przepis ten nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy. Dowiedzenie, że podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Jak wynika z treści skarżonej decyzji, Wielkopolski WIIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej kierował się kryteriami wynikającymi z art. 6 ust. 3 ustawy o cenach dokonując, zdaniem Prezesa UOKiK, prawidłowej ich oceny.

Oceniając stopień naruszenia obowiązków organ pierwszej instancji zakwalifikował czyn przedsiębiorcy jako naruszenie obowiązków w stopniu wysokim. Przedsiębiorca naruszył art. 4 ust. 1 ustawy o cenach, w przypadku łącznie 38 pozycji cenowych spośród 141 pozycji uwidoczniionych w cenniku (co stanowi 26,9% skontrolowanych), a tym samym należy uznać, że doszło do istotnego naruszenia obowiązków. Z kolei odnosząc się do czasu trwania naruszenia obowiązków, Wielkopolski WIIH uwzględnił, że wszczęcie kontroli, w toku której stwierdzono nieprawidłowości, poprzedzone zostało skierowaniem zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli, zawierającym m.in. informację o zakresie przedmiotowym kontroli oraz ustawowym terminie jej przeprowadzenia. Pomimo tego, przedsiębiorca zaprzestał naruszania prawa dopiero w wyniku przeprowadzenia kontroli. Przy ocenie dotychczasowej działalności przedsiębiorcy, Wielkopolski WIIH wziął pod uwagę, że nie stwierdzono wcześniej naruszenia obowiązków w zakresie przestrzegania przepisów dotyczących uwidaczniania cen. Uwzględniono również, iż w toku kontroli przedsiębiorca podjął dobrowolne działania naprawcze. Jednocześnie Wielkopolski WIIH zauważył, w odniesieniu do korzyści majątkowych lub strat w związku z naruszeniami ustawy o cenach, iż strona potencjalnie mogła uzyskać takie korzyści, ale także ponieść stratę. Strona poinformowana o aktualnie obowiązującym stanie prawnym, nie wykazała wyżej wskazanych okoliczności. Wymierzając karę pieniężną uwzględniono również przekazane przez stronę informacje dotyczące w szczególności wielkość przychodu strony, jak również to, że strona należy do grupy mikroprzedsiębiorców. Ponadto w toku kontroli przedsiębiorca złożył oświadczenie, że na jego przedsiębiorstwo nie zostały nałożone sankcje za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych.

Nałożona kara pieniężna w wysokości 2 000 zł, nie została wymierzona w maksymalnej wysokości, lecz w kwocie stanowiącej 10% maksymalnej kwoty, tj. 20 000 zł przewidzianej ustawowo. Wymierzona kara spełni jednak w sposób właściwy funkcje dyscyplinujące i represyjne, a także prewencyjne tak aby nie dochodziło do naruszania prawa w przyszłości i jest adekwatnym środkiem reakcji administracyjno-prawnej na ujawnione naruszenie prawa.

Biorąc powyższe pod uwagę wnioszek strony o uchylenie decyzji organu pierwszej instancji w całości i odstąpienie od nałożenia na przedsiębiorcy kary pieniężnej, ewentualnie uchylenie decyzji organu pierwszej instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez właściwy organowi pierwszej instancji jest niezasadny.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę

należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Joanna Jankowska-Kuć
Dyrektor
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/